

Resumé af ROSA OG EVIGHEDEN

INTRO; Stuepigen Rosa snor sig væk fra biskop Bølle der vil forlyste sig med hende. Derfor fordømmer han hende: Hun skal vandre nynnende gennem livet uden at deltage i det.

1. akt, 1. scene: Under festen hos komponisten Albert C. Malinge efter opførelsen af hans opera: Den nynnende pige, får han telefonbesked fra sin læge: Han skal snart dø. Martine, hans samlever, forsøger at trøste. Gæsterne nægter at gå før Hilde, Alberts assistent, igen har fortalt om sin forunderlige opvækst i teatret, hvor hun oprindeligt blev fundet (og ombragt) i fru Fausts vugge.

2. scene: Albert mindes sin opera: Den skønne møllerkone.

BAS, en yngre udgave af Albert, betages i 1864 af møllerkonen, Bertha Weiss. Rosa, som han netop har truffet, hjælper ham ind til møllerenes soiré, forklædt som såret soldat. Rosa ledsager ham som sygeplejerske.

Møllerenes kone helbreder soldaten med mund-til-mund, der får ham til at lovprise:

Kvindelæber. Ved mødet er hun blevet splittet mellem kunst og tryghed: *Jeg bor her i vores mølle*. Byens heltetenor: *Lad os gribe ud efter dette øjeblik*. Også Rosa presses til at synge: *For langt er dette liv*. Der vækker begejstring, blandt andet hos Albert. Han følger efter hende da hun flygter. I mørket udenfor forfører han hende med en båndoptagelse af tenorens sang.

3. scene: I hjemmet i 1974 modtager Albert besøg af ALT, og af Gunnar Meere angående Alberts kendte Orgasmevariationer. Og endelig af Rosa der ønsker hans hjælp til at hæve den forbandelse hun er underkastet.

4. scene: Rosa og Albert, i tenorens skikkelse, opsøger Biskoppen for at ændre deres skæbne: *Jeg ber ikke om et evigt liv*. Det lykkes med lidt hjælp fra nutidens velsignelser.

5. scene: Afslutning af 1. akt hvor Hilde og Albert er uenige om fortolkningen af hans liv, hvorfor han skriver hende ud af sin historie.

2. akt, 6. scene: Med ændret skæbne og frigjort fra Hilde (sådan da) kaster Albert sig ud i arbejdet med sit fremtidsværk: Festspil 2014. BAS: *Først i det øjeblik jeg modtager livet*.

Opgaven viser sig vanskeligere end Albert havde forestillet sig. Hvorimod Rosa er frigjort og kan *'føle liv i sit liv'*.

7. scene: Rosa synger: *Jeg har en vabel på hælen*, om livets genvordigheder og velsignelser. Mens BAS (som Albert) vil videre.

I en svar-duet fører ALT (*Den mest vidunderlige ... med en fast og sprød bund*) og BAS (*Jeg si'r dig, en af de stærkeste oplevelser*) situationen videre til det absurde.

8. scene: Albert må afbryde sine planer: De holder ikke. I en krise overfaldes og dømmes han af de skikkelser han har frembragt i sit liv og værk.

9. scene: Den mystiske detektiv er dukket op. Hjælper Rosa (*Et spøgelse kan ikke amme, et genfærd dur ikke til at skifte en lortebles*) og Albert, der for første gang må bryde i sang (*Fantastisk, vidunderligt*) til at indse at deres møde allerede har frembragt det fremtidsværk

som han troede var mislykkedes. Men Hilde er jo forsvundet. Ombragt? Og hvem er den skyldige - detektiven kommer til hjælp. Alt opklares og fører til den uundgåelige - og nogenlunde acceptable - afslutning.